

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2005. gada 17. februārī *

Lieta C-134/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Giudice di pace di Genova-Voltri* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 10. martā un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 25. martā, tiesvedībā

Viacom Outdoor Srl

pret

Giotto Immobilier SARL.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*] (referents), tiesneši E. Borgs-Bartets [*A. Borg Barthet*], Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un U. Lehmuss [*U. Lohmus*],

* Tiesvedības valoda — itāļu.

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre L. Hjulēta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 9. septembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Viacom Outdoor Srl* vārdā — B. O'Konors [*B. O'Connor*], *solicitor*, un F. Filpo [*F. Filpo*], *avvocato*,

- *Giotto Immobilier SARL* vārdā — Dž. Travaljino [*G. Travaglino*], *avvocato*,

- Itālijas Republikas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kuram palīdz O. Fjumara [*O. Fiumara*], *avvocato dello Stato*,

- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — P. Olivers [*P. Oliver*] un K. Benksa [*K. Banks*], pārstāvji, kuriem palīdz M. Bejs [*M. Bay*], *avvocato*,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 28. oktobrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz to, kā interpretēt EKL 49., 82., 86., 87. un 88. pantu.
- 2 Šis prejudiciālais lūgums tika iesniegts saistībā ar līgumtiesiska rakstura prāvu starp *Viacom Outdoor Srl* (turpmāk tekstā — "*Viacom*"), Milāna (Itālija), un *Giotto Immobilier SARL* (turpmāk tekstā — "*Giotto*"), Mentona (Francija).

Pamata prāva

- 3 No lietas materiāliem izriet, ka *Giotto* nodarbojas ar nekustamā īpašuma tirdzniecību Francijā un ar 2000. gada 9. septembrī noslēgtu līgumu uzticēja *Viacom* (iepriekš — "*Società Manifesti Affissioni SpA*") sniegt informatīvu materiālu izvietojanas pakalpojumus Dženovas (Itālija) pašvaldības teritorijā. Minētajā līgumā paredzētos pakalpojumus *Viacom* izpildīja 2000. gada oktobrī.
- 4 Prāvas starp *Viacom* un *Giotto* pamatā ir *Giotto* atteikums atmaksāt *Viacom* ITL 439 385, t.i., EUR 226,92, kas samaksāti Dženovas pašvaldībai atbilstoši "*imposta comunale sulla pubblicità*" (pašvaldības nodoklis par reklāmas izvietojšanu). Saskaņā ar pušu starpā noslēgtu līgumu *Giotto* papildus samaksai par pakalpojumu sniegšanu bija apņēmies samaksāt *Viacom* "īpašos un dokumentētos izdevumus", kas tam radušies minētā pakalpojuma izpildes ietvaros. *Giudice di pace di Genova-Voltri*

(Itālija) — tiesā, kas izskata prāvu, *Giotto* apgalvoja, ka Itālijas tiesību noteikumi, kas ievieš un reglamentē pašvaldības nodokli par reklāmas izvietojšanu, ir pretrunā ar Kopienas tiesībām, īpaši ar EKL 49. pantā paredzēto pakalpojumu sniegšanas brīvību un EKL 82., 86., 87. un 88. pantā paredzētajiem noteikumiem konkurences jomā.

Atbilstošās valsts tiesību normas

5 Pašvaldības nodokli par reklāmas izvietojšanu un nodevu par informatīvu materiālu izvietojšanu reglamentē 1993. gada 15. novembra *decreto legislativo N° 507 — Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni* (Likumdošanas dekrēts Nr. 507, ar kuru pārskata un saskaņo pašvaldības nodokli par reklāmas izvietojšanu un nodevu par informatīvu materiālu izvietojšanu; 1993. gada 9. decembra *GURI* Nr. 288 kārtējais pielikums; turpmāk tekstā — "Likumdošanas dekrēts Nr. 507/93") redakcijā, kāda bija piemērojama pamata prāvā.

6 Likumdošanas dekrēta Nr. 507/93 1. pants nosaka:

"Reklāmas izvietojšana ārpus telpām un informatīvu materiālu izvietojšana atbilstoši turpmāko pantu noteikumiem tiek aplikta attiecīgi ar nodokli vai nodevu tajā pašvaldībā, kurā tā izvietota."

7 Minētā likumdošanas dekrēta 3. pants paredz:

"1. Pašvaldība pieņem noteikumus nodokļa par reklāmas izvietojšanu piemērošanai un informatīvu materiālu izvietojšanas pakalpojuma sniegšanai.

2. Šajos noteikumos pašvaldība nosaka veidu, kādā izvietojama reklāma, un tai ir tiesības ierobežot un aizliegt noteiktus reklāmas veidus, ņemot vērā sabiedrības intereses.

3. Šajos noteikumos jebkurā gadījumā ir nosakāms reklāmu izvietojšanas izdevumu veids un apmērs, izvietojšanas atļaujas iegūšanas nosacījumi, kā arī vispārējā izvietojšanas plāna realizācijas kritēriji. Tajos ir jāparedz arī reklāmas izvietojšanai domāto pašvaldībai piederošo platību sadalījums tādās, kas paredzētas iestāžu vai sociāliem mērķiem vai jebkurā gadījumā nekomerciāla rakstura informatīviem materiāliem, un tādās, kas paredzētas komerciāla rakstura informatīviem materiāliem, kā arī platība, kas paredzēta tiešai privātpersonu informatīvu materiālu izvietojšanai.

[..]”

8 Minētā likumdošanas dekrēta 5. panta 1. punkts paredz gadījumu, kad maksājams nodoklis par reklāmas izvietojšanu:

“Šajā dekrētā paredzētais nodoklis par reklāmas izvietojšanu ir maksājams par reklāmas materiālu vizuālu vai akustisku izplatīšanu, kas atšķiras no tās, par kuru maksājama nodeva par informatīvu materiālu izvietojšanu sabiedriskās vietās vai publikai pieejamās un redzamās vietās.”

9 Atbilstoši Likumdošanas dekrēta Nr. 507/93 6. panta 1. punktam ar nodokli ir aplikama “ikviena persona, kuras rīcībā, neskatoties uz statusu, kādā tā darbojas, ir

līdzekļi, ar kuru palīdzību tiek izplatīti reklāmas materiāli". Saskaņā ar minētā panta 2. punktu persona, kas ražo vai pārdod preces vai sniedz pakalpojumu, kas ir reklāmas priekšmets, ir atsevišķi un solidāri pakļauta nodokļa maksāšanas pienākumam.

- 10 Minētā likumdošanas dekrēta 9. pants reglamentē nodokļa samaksu. Tā 7. punkts nosaka:

"Ja reklāma tiek izvietota uz pašvaldībai piederoša vai tās lietošanā nodota īpašuma, nodokļa par reklāmas izvietošana piemērošana neizslēdz to, ka ir maksājams nodoklis par publisku platību izmantošanu, kā arī nomas vai koncesijas maksājums, kam jābūt samērīgam ar tādās pašvaldības īpašumā esošas zemes faktiski izmantošanu, ko aizņem reklāma."

- 11 Turklāt attiecībā uz pašvaldības informatīvu materiālu izvietošanas dienestu Likumdošanas dekrēta Nr. 507/93 18. pants nosaka:

"1. Pašvaldības informatīvu materiālu izvietošanas dienests nodrošina, ka pašvaldības šim nolūkam paredzētās vietās izvieto visu veidu informatīvus materiālus ar institucionāla, sociāla vai, jebkurā gadījumā, nekomerciāla rakstura informāciju vai, attiecīgā gadījumā un tiktāl, ciktāl tas paredzēts 3. panta reglamentējošajos noteikumos, informāciju, kas izplatīta saimnieciskās darbības ietvaros.

2. Šis pakalpojums ir obligāti jānodrošina tajās pašvaldībās, kurās iepriekšējā gada 31. decembrī bijis vairāk nekā trīs tūkstoši iedzīvotāju; citās pašvaldībās šis pakalpojums ir fakultatīvs.

3. Platību apjoms, kas paredzēts pašvaldību informatīvu materiālu izvietošanai, ir nosakāms pašvaldības noteikumos proporcionāli iedzīvotāju skaitam, un jebkurā gadījumā tas nevar būt mazāks par 18 kvadrātmetriem uz tūkstoš iedzīvotājiem tajās pašvaldībās, kurās iedzīvotāju skaits pārsniedz trīsdesmit tūkstošus, un 12 kvadrātmetriem — citās pašvaldībās.”

- 12 Minētā likumdošanas dekrēta 19. panta 1. punkts par informatīvu materiālu izvietošanu paredz nodevas maksājumu:

“Par informatīvu materiālu izvietošanu pakalpojuma lūdzējam un personai, kuras interesēs pakalpojums tiek lūgts, atsevišķi un solidāri ir jāmaksā nodeva, tai skaitā nodoklis par reklāmas izvietošanu, tai pašvaldībai, kas sniedz šo pakalpojumu.”

- 13 Dženovas pašvaldībā Likumdošanas dekrēta Nr. 507/93 noteikumi tika ieviesti ar *Nuovo regolamento per l'applicazione dell'imposta sulla pubblicità e per l'effettuazione del servizio delle pubbliche affissioni* (jaunie noteikumi attiecībā uz nodokļa par reklāmas izvietošanu piemērošanu un par pašvaldības informatīvu materiālu izvietošanas pakalpojuma sniegšanu), kas pieņemti ar pašvaldības 1998. gada 21. decembra lēmumu. Šos pašvaldības noteikumus 1999. un 2000. gadā grozīja un vēlāk aizstāja ar pašvaldības noteikumiem, kas pieņemti 2001. gada 26. martā.

Process pirms lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanas un Tiesai uzdotie jautājumi

- 14 Pamata prāvas ietvaros *Giudice di pace di Genova-Voltri* ar 2002. gada 9. aprīļa lēmumu iesniedza Tiesai pirmo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par to, kā

interpretēt EKL 2. panta, 3. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktu, 23. pantu, 27. panta a), b) un d) apakšpunktu, 31. panta 1. un 3. punktu, 49., 50., 81., 82., 86. un 87. pantu.

- 15 Ar 2002. gada 8. oktobra rīkojumu lietā C-190/02 *Viacom* (*Recueil*, I-8287. lpp.) Tiesa šo lūgumu atzina par nepieņemamu. Pirmkārt, rīkojuma 13.–21. punktā Tiesa atzina, ka lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu nebija ietverta pietiekama informācija, lai varētu sniegt tādu Kopienų tiesību interpretāciju, kas būtu lietderīga valsts tiesai. Tiesa precizēja, ka *Giudice di pace* uzdotie jautājumi bija acīmredzami nepieņemami sakarā ar to, ka valsts tiesa savā lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu nebija izskaidrojusi pamata prāvas faktiskos un tiesiskos apstākļus, iemeslus, kādēļ tā vēlas saņemt noteiktu Kopienų tiesību normu interpretāciju, kā arī sakarību starp šīm tiesību normām un minētajā prāvā piemērojamajiem valsts tiesību aktiem (iepriekš minētais rīkojums lietā *Viacom*, 24. un 26. punkts).
- 16 Ar 2002. gada 18. decembra lēmumu *Giudice di pace* nolēma turpināt pamata prāvas izskatīšanu. Pēc lietas dalībnieku uzklaušīšanas tā nosprieda, ka sakarā ar to, ka joprojām pastāv noteikti apstākļi, kuru dēļ Tiesai tika iesniegts iepriekšējais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ir iesniedzams jauns lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas skar tikai jautājumu par to, kā interpretēt EK līguma noteikumus pakalpojumu sniegšanas brīvības un konkurences jomā. Tādējādi tā ierosināja novērst Tiesai sniegtās informācijas nepilnību, kā arī jaunajā lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu konkretizēt pamata prāvas faktiskos un tiesiskos apstākļus.
- 17 Attiecībā uz šajā jaunajā lēmumā uzdoto jautājumu atbilstību pamata prāvas atrisināšanai *Giudice di pace* precizē, ka nodokli par reklāmas izvietošanu un nodevu par informatīvu materiālu izvietošanu reglamentējošo valsts noteikumu iespējamā nesaderība ar Līgumu nozīmētu minēto noteikumu nelikumību vai nepiemērojamību un *Viacom* celtā prasība par samaksu būtu nepamatota un tādējādi noraidāma.

18 Juridiskās analīzes noslēgumā *Giudice di pace* savus secinājumus rezumē šādi:

- “ — saskaņā ar režīmu, kas paredzēts Likumdošanas dekrētā Nr. 507/93 un tā turpmākajos grozījumos, kā arī pašvaldības noteikumos, ar kuriem tie ieviesti, pašvaldības, kas ir valsts vietējās pārvaldes iestādes, ir publisko tiesību uzņēmumi, kas šajā gadījumā veic saimniecisku darbību (informatīvu materiālu izvietojšanu);
- veikta darbība (informatīvu materiālu izvietojšana) ir saimnieciska darbība, kas tiek veikta, konkurējot ar privātpersonām, un kas var ietekmēt Kopienas iekšējo tirdzniecību;
- ņemot vērā iepriekš minēto, var uzskatīt, ka attiecīgie nodokļi un nodevas, ko pašvaldības saņēmušas, vadot dienestu, ir īpašas tiesības EKL 86. panta izpratnē;
- tādējādi ir nopietni apšaubāms, ka minētais režīms ir saderīgs ar Kopienas tiesībām; ja tiktu atzīts, ka minētais režīms nav saderīgs, tas nozīmētu, ka attiecīgā maksājuma pieprasījuma daļa par *Viacom* sniegtajiem pakalpojumiem *Giotto* ir bijusi nelikumīga, kā rezultātā prasītāja galvenā prasība, kas ir esošās prāvas priekšmets, būtu nepamatota.”

- 19) Ņemot vērā šos apsvērumus, *Giudice di pace di Genova-Voltri* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) vai iepriekš minēto nodokļu un nodevu pārvaldes uzticēšana publisko tiesību uzņēmumam (pašvaldībām) tādā tirgū, kas veido ievērojamu kopējā tirgus daļu un kurā šim uzņēmumam ir dominējošs stāvoklis, ir pretrunā ar:

a) EKL 86. pantu, lasot to kopā ar EKL 82. pantu;

b) EKL 86. pantu, lasot to kopā ar EKL 49. pantu?

2) vai ieņēmumu no minētajiem nodokļiem un nodevām piešķiršana šim publisko tiesību uzņēmumam ir nesaderīga ar:

a) EKL 86. pantu, lasot to kopā ar EKL 82. pantu;

b) EKL 87. un 88. pantu tiktāl, ciktāl tā ir uzskatāma par nelikumīgu valsts atbalstu (par kuru nav paziņots) un atzīstama par nesaderīgu ar kopējo tirgu?”

Par prejudiciālo jautājumu pieņemamību

20 Itālijas valdība apšaubā lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību, uzskatot, ka lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu nav pietiekami aprakstīti pamata prāvas faktiskie apstākļi. Savos rakstveida apsvērumos arī Eiropas Kopienu Komisija ir norādījusi, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pieņemams tā kopumā, ņemot vērā dažādus lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu esošos trūkumus, pretrunas un neskaidrības. Šajā lēmumā aprakstītie faktiskie un tiesiskie apstākļi ir tik neskaidri, ka Komisija nevar ieteikt Tiesai nekādas atbildes saistībā ar prejudiciālo jautājumu būtību. Tomēr tiesas sēdē Komisija norādīja, ka, ņemot vērā atsevišķus pamata lietas dalībnieku un Itālijas valdības sniegtos paskaidrojumus to apsvērumos un atbildēs uz Tiesas uzdotajiem rakstveida jautājumiem, pašlaik ir iespējams sniegt lietderīgu atbildi uz prejudiciālajiem jautājumiem saistībā ar EKL 49. un 87. panta interpretāciju.

21 Uzreiz jāatgādina, ka atšķirībā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas bija pamatā iepriekš minētajam rīkojumam lietā *Viacom*, no lēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu acīmredzami neizriet, ka *Giudice di pace* nav sniegusi Tiesai pietiekamu informāciju par iemesliem, kādēļ tā nolēmusi uzdot jautājumu par atsevišķu Kopienu noteikumu interpretāciju un par sakarību starp šiem noteikumiem un pamata prāvā piemērojamajiem valsts tiesību aktiem. Faktiski šajā lēmumā iesniedzējtiesa tieši norāda, ka Tiesas atbilde uz to, kā interpretējami Līguma noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību (EKL 49. pants), īpašu un ekskluzīvu tiesību piešķiršanu (EKL 86. un 82. pants) un valsts atbalsta piešķiršanu (EKL 87. un 88. pants), tai šķiet nepieciešama tiktāl, ciktāl gadījumā, ja valsts tiesību noteikumi, kas reglamentē nodokli par reklāmas izvietojumu un nodevu par informatīvu materiālu izvietojumu, būtu uzskatāmi par nesaderīgiem ar minētajiem Kopienu noteikumiem, Itālijas tiesību aktos paredzētās nodevas Dženovas pašvaldībai būtu uzskatāmas par nelikumīgām un līdz ar to — *Viacom* samaksas prasībai nebūtu juridiska pamatojuma un tā būtu jānoraida.

22 Tomēr saskaņā ar judikatūru — lai Tiesa varētu sniegt lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem, valsts tiesai ir jānorāda faktiskie apstākļi un atbilstošais tiesiskais regulējums, uz kuru attiecas tās uzdotie jautājumi, vai vismaz jāpaskaidro faktiskie pieņēmumi, ar kuriem pamatoti minētie jautājumi (iepriekš minētais rīkojums lietā *Viacom*, 15. punkts, un tajā minētā judikatūra).

23 Lai pārliecinātos, vai *Giudice di pace* sniegtā informācija atbilst šīm prasībām, ir jāņem vērā uzdoto jautājumu raksturs un apmērs. Tiktāl, ciktāl precizējuma nepieciešamība attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem un tiesisko regulējumu īpaši skar konkurences jomu, ko raksturo faktiski un tiesiski sarežģītas situācijas (iepriekš minētais rīkojums lietā *Viacom*, 22. punkts, un tajā minētā judikatūra), vispirms ir jāpārbauda, vai rīkojums par prejudiciālu jautājumu uzdošanu sniedz pietiekamu informāciju, lai Tiesa varētu sniegt lietderīgas atbildes uz jautājumiem par EKL 82., 86., 87. un 88. panta interpretāciju.

24 Attiecībā uz tiesisko regulējumu ir jākonstatē, ka, neskatoties uz neskaidrām un pretrunīgām atsaucēm uz Dženovas pašvaldības pieņemtajiem Likumdošanas dekrēta Nr. 507/93 piemērošanas noteikumiem, lēmums par prejudiciālu jautājumu uzdošanu ietver pietiekami skaidru un pilnīgu to valsts tiesību aktu noteikumu aprakstu, kas ir nepieciešami prejudiciālo jautājumu izskatīšanai. Būtībā, kā to savu secinājumu 39. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte, tieši Likumdošanas dekrēta Nr. 507/93 noteikumi, kas ir piemērojami valsts mērogā, veido atbilstošā tiesiskā konteksta pamatelementus, jo pašvaldību pieņemtie noteikumi tikai precizē dažus no šiem noteikumiem. Viens no šī tiesiskā konteksta pamatelementiem tostarp ir noteikumi attiecībā uz pašvaldības nodokļa par reklāmas izvietojumu un/vai nodevas iekasēšanu, noteikumi, kas nosaka pašvaldības sniegtā informatīvu materiālu izvietojuma pakalpojuma mērķus, un noteikumi, kas piešķir pašvaldībām tiesības reglamentēt nodokļa par reklāmas izvietojumu piemērošanu un informatīvu materiālu izvietojuma pakalpojuma sniegšanu.

- 25 Savukārt attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem ir jākonstatē, ka lēmums par prejudiciālu jautājumu uzdošanu nesniedz vajadzīgo informāciju, kas ļautu Tiesai sniegt lietderīgu atbildi uz prejudiciālajiem jautājumiem saistībā ar EKL 86. un 82. panta interpretāciju.
- 26 Jāatgādina, ka minētie Līguma noteikumi principā aizliedz dalībvalstīm ieviest vai uzturēt spēkā pasākumus, kas atļauj publisko tiesību uzņēmumiem un uzņēmumiem, kam dalībvalstis piešķirušas īpašas vai ekskluzīvas tiesības, ļaunprātīgi izmantot dominējošu stāvokli kopējā tirgū vai būtiskā tā daļā.
- 27 Kā to savu secinājumu 44. punktā norāda ģenerālvokāte, attiecīgā produktu un ģeogrāfiskā tirgus noteikšana, kā arī šajā tirgū darbojošos dažādo uzņēmumu tirgus daļu aprēķināšana ir situācijas novērtējuma sākumpunkts saistībā ar konkurences tiesībām.
- 28 Šajā lietā *Giudice di pace* sniedz tikai dažas norādes attiecībā uz informatīvu materiālu izvietojuma pakalpojumiem vai pašvaldību reklāmas vietu piešķiršanu un apstiprina, ka šie pakalpojumi ir pilnībā aizstājami ar privāto uzņēmumu sniegtajiem pakalpojumiem. Tomēr no šīm norādēm neizriet, ka klientus, kas izmanto pašvaldības sniegto informatīvu materiālu izvietojuma pakalpojumu, iespējams salīdzināt ar tiem, kas vērsas privātos uzņēmumos, īpaši saistībā ar to reklāmas kampaņu komerciālo vai nekomerciālo raksturu un tām atvēlēto budžetu. Turklāt lēmums par prejudiciālu jautājumu uzdošanu neietver nekādu informāciju par to uzņēmumu skaitu, kas sniedz minētos pakalpojumus, nedz arī par to attiecīgajām tirgus daļām, pat ja no lēmuma šķietami izriet, ka par attiecīgo tirgu uzskatītais ģeogrāfiskais tirgus aprobežojas ar Dženovas pašvaldības teritoriju. Šis attiecīgā ģeogrāfiskā tirgus iedalījums ir nepārliciecināms, jo *Giudice di pace* savu argumentāciju

attiecībā uz Kapienu iekšējās tirdzniecības ietekmi pamato ar to, ka ar Likumdošanas dekrētu Nr. 507/93 ieviestais režīms attiecas uz visām Itālijas pašvaldībām. Jebkurā gadījumā, lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu minētie fakti ir pārāk nepilnīgi, lai būtu iespējams secināt, ka Dženovas pašvaldībai attiecīgajā tirgū ir dominējošs stāvoklis.

- 29 Pastāvot šādiem apstākļiem, nav iespējams noteikt, vai EKL 86. un 82. pants tādos apstākļos kā pamata prāvā iestājas pret pašvaldības nodokļa par reklāmas izvietošanu iekasēšanu. Tādējādi prejudiciālie jautājumi par minēto pantu interpretāciju nav pieņemami.
- 30 Attiecībā uz EKL 87. un 88. pantu, kuru interpretāciju tāpat lūdz iesniedzējtiesa, ir jāatgādina, ka šie noteikumi attiecas uz atbalstu, ko piešķir valsts vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus.
- 31 Šajā sakarā jāatgādina, ka lēmums par prejudiciālu jautājumu uzdošanu neietver pietiekami precīzu informāciju nedz attiecībā uz ieņēmumu no pašvaldības nodokļa par reklāmas izvietošanu izlietošanu, nedz attiecībā uz pašvaldības informatīvu materiālu izvietošanas dienesta organizēšanas kārtību, kas ir obligāti jānodrošina tajās Itālijas pašvaldībās, kurās ir vairāk par 3000 iedzīvotājiem, kā to paredz Likumdošanas dekrēta Nr. 507/93 18. panta 2. punkts. Līdz ar to, pamatojoties uz *Giudice di pace* sniegto informāciju, nav iespējams noteikt, kādu juridisko un budžetāro neatkarības pakāpi Dženovas pašvaldība un citas Itālijas pašvaldības piešķir cilvēkresursiem un tehniskajiem resursiem, ko tās izmanto šī publiskā pakalpojuma sniegšanai, tāpat arī nav iespējams secināt, ka ieņēmumi no apstrīdētā nodokļa pilnībā vai daļēji kalpo minētā dienesta darbības izdevumu finansēšanai. Pretēji Komisijas nostājai tiesas sēdē līdz ar to nav iespējams pārliecinoši apgalvot, ka attiecīgie ieņēmumi tiek ieskaitīti tikai vispārīgajā pašvaldības budžetā un ka tie

nekādā gadījumā nevar tikt izmantoti valsts atbalsta piešķiršanai EKL 87. panta izpratnē.

- 32 No tā izriet, ka prejudiciālais jautājums par EKL 87. un 88. panta interpretāciju tāpat nav pieņemams.
- 33 Savukārt attiecībā uz jautājumu, vai pašvaldības nodoklis par reklāmas izvietojumu ir pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, kas nav saderīgs ar EKL 49. pantu, lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu sniegtā informācija ir pietiekama lietderīgas atbildes sniegšanai uz šo jautājumu.

Par prejudiciālo jautājumu attiecībā uz EKL 49. panta interpretāciju

- 34 Uzdotot šo jautājumu, *Giudice di pace* būtībā jautā Tiesai, vai EKL 49. pants iestājas pret tāda nodokļa iekasēšanu kā ar Likumdošanas dekrētu Nr. 507/93 ieviestais pašvaldības nodoklis par reklāmas izvietojumu, kas maksājams par tādu informatīvu materiālu izvietojuma pakalpojumu, kam sakarā ar pakalpojuma sniedzēja vai pakalpojuma saņēmēja dibināšanas vietu ir pārrobežu raksturs.
- 35 Atbilstoši Tiesas judikatūrai EKL 49. pants paredz jebkāda pakalpojuma sniegšanas brīvības ierobežojuma atcelšanu, kaut arī tas ir vienādi piemērojams gan vietējiem, gan citu dalībvalstu pakalpojumu sniedzējiem, ja šis ierobežojums aizliedz vai citādi apgrūtina tā pakalpojuma sniedzēja pakalpojumus, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, kurā tas likumīgi sniedz tādus pašus pakalpojumus. Turklāt pakalpojumu sniegšanas brīvība attiecas gan uz pakalpojumu sniedzēju, gan to saņēmēju

(2004. gada 13. jūlija spriedumi lietā C-262/02 Komisija/Francija, *Recueil*, I-6569. lpp., 22. punkts, un lietā C-429/02 *Bacardi*, *Recueil*, I-6613. lpp., 31. punkts, un tajos minētā judikatūra).

- 36 Turklāt ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka tāds valsts nodokļu pasākums, kas ierobežo pakalpojumu sniegšanas brīvību, var tikt atzīts par aizliegtu pasākumu, neskatoties uz to, vai to piemēro dalībvalsts vai vietējā pārvaldes iestāde (šajā sakarā skat. 2001. gada 29. novembra spriedumu lietā C-17/00 *De Coster*, *Recueil*, I-9445. lpp., 26. un 27. punkts).
- 37 Attiecībā uz jautājumu, vai tāds pašvaldības iestāžu iekasētais nodoklis kā nodoklis par reklāmas izvietojumu ir ierobežojums, kas nav saderīgs ar EKL 49. pantu, vispirms ir jāatzīmē, ka minētais nodoklis tiek vienādi piemērots visiem pakalpojumu sniedzējiem, kas izieto reklāmu ārpus telpām un sniedz informatīvu materiālu izvietojuma pakalpojumus attiecīgās pašvaldības teritorijā. Noteikumi attiecībā uz minētā nodokļa iekasēšanu tādējādi neparedz nekādu atšķirību sakarā ar informatīvu materiālu izvietojuma pakalpojuma sniedzēja vai saņēmēja dibināšanas vietu, nedz arī sakarā ar preču vai pakalpojumu, kas ir izplatīto reklāmas materiālu priekšmets, izcelsmes vietu.
- 38 Jāatgādina, ka minētais nodoklis ir piemērojams tikai ārpus telpām izvietotai reklāmai, izmantojot pašvaldības iestāžu administrētas publiskas platības, un tā apmērs ir tāds, ko var uzskatīt par pieticīgu salīdzinājumā ar to pakalpojumu vērtību, par kuriem maksājams šis nodoklis. Pastāvot šādiem apstākļiem, minētā nodokļa iekasēšana nevar aizliegt, traucēt vai padarīt mazāk pievilcīgu reklāmas pakalpojumu sniegšanu attiecīgo pašvaldību teritorijās, tai skaitā, ja šiem pakalpojumiem ir pārrobežu raksturs sakarā ar pakalpojumu sniedzēja vai saņēmēja dibināšanas vietu.

- 39 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka EKL 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neiestājas pret tāda nodokļa iekasēšanu kā pašvaldības nodoklis par reklāmas izvietojšanu, kas paredzēts Likumdošanas dekrētā Nr. 507/93.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 40 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata prāvā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) **prejudiciālie jautājumi par EKL 82., 86., 87. un 88. panta interpretāciju ir nepieņemami;**
- 2) **EKL 49. pants neiestājas pret tāda nodokļa iekasēšanu kā pašvaldības nodoklis par reklāmas izvietojšanu, kas paredzēts 1993. gada 15. novembra *Decreto legislativo N° 507 — Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni* (Likumdošanas dekrēts Nr. 507, ar kuru pārskata un saskaņo pašvaldības nodokli par reklāmas izvietojšanu un nodevu par informatīvu materiālu izvietojšanu).**

[Paraksti]